

S R C E V
B E S E D I

JOŽEŠMIT * SRCE V BESEDI

VSTAJENJE

Priznam: bil sem med bitji črv samó,
pohojen že ob rojstvu in skrivenčen,
v posest so dali mi le prostor senčen,
poslali brez svetilke me v temó.

Pa vendar sem razločil dan in noč,
pomlad in zimo, dež in sneg, človeka,
in sem presodil, kaj je živa reka,
kaj čad smrdljivi, kaj nemoč in moč.

Da, jaz sem živ, ker bil sem s časom sprt,
ker sem udarjal mu v obraz s pestjo,
ker je razsojala med nama smrt.

Zdaj pa sem kakor ptica nad zemljó:
nad žitom njiv, nad grozdi naših trt
pogled mi v sončne dalje je uprt.

SVOBODNI ZEMLJI

Zemlja slovenska, resnó sem te k srcu privil.
Puntar ljubezni in vendar srcu pokoren
s prsti oral sem te, z znojem pojil,
zate sem s tujcem se davil uporen,
zate tovariše v borbah gubil.

Mislím na Kras: ko kamen si trda bila,
suha, od stotisočerih ustnic izpita,
strašno kričala so žejna ti tla,
pa je priteklo iz prsi »bandita«,
da si zmeščala se v krvi nam vsa.

Spet si zakrivaš čista z zelenjem telo,
grudi usehle so spet ti studenci napeli,
vdano te orje orač, z neskrunjeno slo,
tvoji sokovi so paša čebeli,
v tvojih gozdovih ptice pojo.

Gledam te, zemlja, vonjam tvoj čudežni cvet:
moja si, srečen sem v svoji dragi posesti,
v tebi smehlja se mi srečnejši svet,
ljubil te bom in pozabljal bolesti,
ki sem bil vanje predolgo ujet.

Na grobih so mi astra zadisale
po snu in miru in pozabe sreči,
po trpkem brinjju in mrliški sveči,
ki so jo roke žalostne prižgale.

ASTRE

Na grobih so mi astra zadisale
po snu in miru in pozabe sreči,
po trpkem brinjju in mrliški sveči,
ki so jo roke žalostne prižgale.

Prinesel mrtvim živih sem pozdrave,
da bi za kratek hip spet oživeli
in videli nov čas, ki niso smeli
stopiti vanj ob dnevih naše slave.

Spet v srcih se življenje novo drami
in cvet, ki je pognal med dvoje dni,
v jesenskem vetru me opojno mami

in je ko nada, ki se v kri pretaka,
da bodo naši rajni mir našli
in da vse žive nova doba čaka.

Odkel sem v noč kakor drevo razklan:
jaz nisem bil več jaz, bila sva dva,
ki sva si vzela vsak en kos srca
in sva zbežala vsak na svojo stran.

Nad reko je skovir zateglo pel,
ko sva se tiho klicala z bregov
in nisva mogla najti več domov:
preganjal naju lasten je odnev.

Jaz bil sem nada, on je bil obup,
a ena misel je oba tiščala,
da sva morda se prejšnjim blodnjam vdala
in pijeva še starih časov strup,
čeprav je dolgo že, odkar končala
sva bolne sanje in spet močna vstala.

Nenadno sem se zdrznil v hrepenenju
in sklonil sem se trezen do prsti,
kjer so se upi mi zgubili vsi:
moj sen se izneveril je življenju.

In spet začeti moral sem od kraja
pri rojstvu, zibki in otroški hoji,
usmerjati korake le v presoji
smerti in zvezd, ne vetra, ki zavaja.

Prebral sem zrna v zemljo posejana,
premeril brazde in preštel sem dni,
ki morajo še priti: vem, pretarana
je želja v srcu kakor cvet v zametu,
vendar z obraza spustil sem dlani
in jih razpel ko pič peroti v letu.

Ko sva v večeru sivem se ločila,
težila me je v srcu misel tihā,
da mi mladost ko vinski vrč usiha,
ker usta že do dna so ga izpila.

Drhtel sem dolgo v strašni slutnji bede
in v žilah prisušena kri je pekla —
kako da nisi mi že preje rekla
na pot dekliške ljubljene besede!

Nocoj pa grem od tebe in sem slep
za mrak, ki legel je na vlažno cesto
in dež, ki spet rosi. Kot sanja lep
me spremlja tvoj poljub, še ves gorak,
in zdi se mi, da gre z menoj skoz mestro
tvoj dolgo že pogrešani korak.

Drhte sem k srcu te nocoj privil,
da bi začula v njem pojoč utrip
in bi ga razumela vsaj za hip:
je dober, deklica, je moj in živ!

Prisluhni vdano mi in boš morda
spoznala, da sem bel predivast steni,
ki je zagorel v ognju hrepenenji
in vsak dan bliže, više plapolā.

Prisluhni, deklica, in boš morda
prinesla tudi ti na rob noči
za pot svetilko svojega srca.
In ko en plamen v srcih vzplapolā,
nič več ne bomo bali se poti
in bomo vsi za enim klicem šli.

Se spomniš, deklica, ko sva plesala,
si našla gibu svojemu pripev,
jaz pa sem mimo pesmi v noč strmel
in mi je žalost v dušo zaorala.

Molčal sem, ker je misel začutila,
kako težkó je najti trdna tla,
kjer človek se ustravi in spozna,
da ni ga bežna igra premočila.

Se spomniš, deklica, da sva nato
odšla in nisem mogel govoriti,
le čutil sem drhtenje pod rokó

in vedel, da drhte življenja niti:
takrat je tudi moje mimo šlo,
jaz pa se nisem znal ga dotakniti.

Bilo je, da sva komaj se spoznala
in že vsaksebi morala oditi,
a da bi te ne mogel pozabiti,
podoba tvoja v srcu je ostala.

Vsa medla je bila še, nje obrisi
so zgubljali se še v zunanjem svetu;
ko s sliko sem primerjal te po letu,
bila si večja pač, drugačna nisi.

Bila si ko ujedanka, ki roka
slikarja ji je dala črte bežne
in potlej same so zorele nežne
v deklško lice iz porez otroka.

Nocoj pa, ko sva spet se poljubila,
kje tvoja drobna slika je bila?
Postala žena si in čudna sla
me je s poljubom nate priegnila.

PRED ZIMO

Jesen je, deklica, in svet je truden,
v sivino je zavita greda rožna,
drevo molči in ptica je otožna,
le človek, človek je ostal še buden.

Snovanje novih dni nam raste v žilah,
rode se misli, upi in načrti
nad hišami in hrami, ki podrti
kriče po mladih nezlomljivih silah.

Zapal bo sneg in zemlja bo zaspala,
midva pa bova preko nje hodila
in bova delo mrtvih dokončala.

Ko se pomlad bo v grudi prebudila,
bo nama s prvim cvetom poplačala,
kar na poteh sva v težkih dneih zgubila.

POMAGAJ, ŽENA

Pomagaj, žena, mi spoznati čas,
ki so neurja mu zamedla tek,
da bom prevpil šumenje temnih rek
in vihet, ki prihajajo nad nas.

Naj bom krepak kakor planinski bor,
ki se vetrovom blazen krohotra
in trga jim peroti brez srca,
potiskajoč jih čez grebene gôr.

Vsi bodo onemogli, jaz bom čil
šumel v daljave, v vrhu ves košat,
sejalec večno mladih svojih sil.

In naj še k tebi sklonem se bogat,
naj te ogrnem z bleskom svojih kril
in naj s teboj spočnem svoj prvi sad...

PREDANOST

Zdaj rastem spet iz ljubljene prsti:
kot seme sem in vendar sem že sad
za src praznoto in ljubezni glad,
zoreč ko nosna jablan kraj poti.

Tovariš, ki si lačen in greš sam
pod mojimi vejami; dai, postoj
in sezi vanje, jaz sem zrel nocoj
in vdal se tvojim trudnim bom rokam.

Odšel boš v noč in moj diseči plod
bo tvoja jed. Jaz pa naprej šumel
bom tiho na predzinsko sivo pot,

in vsak, kdor mimo mene bo prišel,
za hip pod vejami naj postoji
in mi prisluhne, ko bom z vetrom pel.

RESIGNACIJA

Od sle življenja se mi misel vrača
na tibe grobe, kjer so krizanteme
razsule svoje drobno, mehko seme
in veter sanje mrtvih preobrača.

Zveni. Nekje v globini se oglaš
beseda, kot da niha naša zibka.
Je smrt življenje? Ali ni prešibka
še misel, ki po njem se tiho vpraša?

Zveni. In vendar tiše, vedno tiše.
Moj dobri človek, kaj si spet se zmotil
in padaš, ko bi rad se dvignil višje?

Kako da si v bridkosti se zalotil,
saj bil je up, kar izkričal si v mraku
in kar občutil v prvem si koraku!

PO DOLGIH DNEH

Po dolgih dneh ti stiskam spet rokó.

Nikar mi je prehitro ne odmakni!

Vem, da je trda moja dlan, vendar med vlakni
prstenimi je krvi pretopló,

ko začutila je bližino tvoje
dekliske duše, ki še vedno v meni poje.

Pozabi z mano sné, ki so bili
prešibki, da bi mogli zaživeti
ob klicu novih dni in novo pesem peti:
glej, draga deklica, ne jaz ne ti
več ne želiva si v minule dneve,
odkar nam z duš vihar je spihal pleva.

Po dolgih dneh s teboj sem se sestral
in spet močan sem na življenja poti.
Da so še sence? Naj te ne premoti
težak spomin, ki je morda ostal!
Saj spet sva skupaj in sva blodne sanje
zamenjala za lepših dni snovanje!

LEPOTI

Lepota, ki sem v bedi te iskal
in te zaslužil spet sem v svoji duši,
naj se tvoj cvet nikoli mi ne zruši
v šumenju vode, vetra in menjav.

Vse svoje mlade sile bom razvil,
ki so doslej v bridkosti mi trohnelé,
da bodo setev težke borbe žele
z ogonov src in naših plodnih njiv.

Teže me nade tisočernih žrtev
in živih upi so mi izročeni,
da bom nekoč ob ognju, ki je v meni,

dozorel svojih mladih ust obljudi —
če ne, namesto tebe naj poljubi
me smrt in naj se k tebi zgrudim mrtev.

ŽALOSTINKE

NA MATERINEM GROBU

I

Končal sem ženitnino zimskih dni.
Z oblaki črnimi na marčnem nebu
sem spremil drago mater na pogrebu,
nasul na grob pomladne ji prstu.

V nesreči tej je srcu pretežkó.
Odšla je žena, ki še toplo v krvi
diši mi njeno mleko; prvi črvi
načenjajo ji v zemlji zdaj telo.

Narugal zanjo zgodnjih sem cvetov,
prizgal ji sveč, oplel porasle trave,
k nogam položil ajdov hleb in sol.

Z rokami božam prst krog njene glave,
ne moren več vrniti se domov,
z vetrovi pojem, ki šume v daljave.

Še otožnost me prevzema
v težki matere izgubi,
ni več toplega objema,
mrtvi njeni so poljubu.

Vračam truden se med vrti,
še me spremilja groza smrti,
veje z vetrom mi od groba
zapuščeno in tesnoba.

Jablan v cvetju, jablan bela,
težka od medu čebela,
misel moja žalostna.

Cvetje v vetru bo odpalo,
nič medu ne bo ostalo.
Tudi žalost bo prešla.

Spet sem tu ob grobu Tvojem
v uri molka, v sna tišini,
pogovarjam se s spomini,
z vetrom žalostinke pojem.

Zvezde z nemim, mlečnim sôjem,
vrbe v žolti mesečini ...
Dobro v Tvoji je bližini,
mir nocoj je v srcu mojem.

Spi naprej v pomladni zêmlji,
nič si k srcu mi ne jemlji,
da odšel bom spet od tod.

Ti v dobrotnem večnem spancu,
sin Tvoj na življenja klanecu,
k Tebi in od Tebe pot ...

GAZELLE

(Gospe Vidi L.)

I

Bilo, gospa, je srcu naročeno,
naj potolaži Vas, nesrečno ženo,
in Vam z besedo čudežno pričara
spet, kar na veke zdi se izgubljeno.
Čemu srce naj dobro zdaj Vas vara?
Bilo mu pretežkó je naloženo,
beseda ga ubogati ne mara,
trpelo z Vami bo nepotéšeno.

II

Kako si me prevarala, pomlad,
kako me razočarala, pomlad!
Cveto marelice, srce
pa žalost je razparala, pomlad.
Kje davne, dobre so želje?
Bridkost me je postarala, pomlad,
in vse lepote te zemlje
kot slana cvet odčarala, pomlad.

Pa so še sanje, tožno srce,
 pa so lepote skrite nekje
 tudi za te, ki večasih trpijo.
 Zdaj so še kakor speče vode
 misli negibne, a spet se zbudijo,
 prav iznenada nam vzvalove
 upi življenja in prekričijo
 zadnje bridkosti, ki v srcu ječe.

VENEC

I

Z oči sem strgal si detinske sanje,
 nič več ne bom sanjav, mehak poet,
 ki se s piščalko je napotil v svet
 opevat zarje rahlo trepetanje.

Preveč sem v svojih sanjah se raznežil,
 pozabljal sem ob zvezdah sončni žar,
 in ko sem zgubljal se v vodah prevar,
 še bolj me mrak je z nemočjo obtěžil.

Življenje pa je drlo mimo mene
 z močnejšo silo ko vsi moji sni,
 ki so uspavali mi v žilah kri.

Šele ko roke, vanje zapredene,
 ničesar niso mogle več zajeti,
 začelo me spoznanje je boleti.

Začelo me spoznanje je boleti,
da sem ob reki kakor dete stal
in iz treščice barčico rezljal,
ko moral deblo bi izdolbsti z deti,

če ne, pa dalj preslišari klicánje,
trdneje okleniti se zemlje,
ljubiti zrna, ki nam v njej zore,
in ne zapredati se v blodne sanje.

Tako pa vse je mimo mene šlo:
daljav blestenje in pomladna setev,
zvenela je pomlad, vsi upi z njo.

Potem pa je prišla pšenična žetev.
Kje so bili vseh mojih sanj obei?
Ostal sem praznih, velih rok polenti!

Ostal sem praznih, velih rok poleti,
ko sonce belo brašno je sejalo,
do zadnjega prahu ga je razdalo,
jaz pa ničesar nisem smel si vzeti.

Nič več srce imelo ni miru,
na čelu se mi je lepila sraga,
bila na rami prazna je bisaga
in že predajal sem se vsemu zlu.

Ko romal sem, vse ceste šle so v mrak,
vse moje pesmi — nemi kritiki v zrak,
zaman po skorji kruha spraševanje.

Le prst imela je odgovor zanje,
ko spet ustavil sem pri njej korak:
preplitvo moje je bilo oranje.

Preplitvo moje je bilo oranje,
ostal sem v snu, ko so ratarji drugi
globoke brazde zaorali s plugi
in položili živa zrna vanje.

Spoznanje, da sem blodен bil orač,
pregnalo mi je moje misli sive,
na novo preoral sem svoje njive,
začel spet upati sem v kruh domač.

Spregledal sem, kakor spregleda slepi:
ko se odžejala je v mojem znoju prst,
sem v najbolj suhi, trdi njeni kepi

začutil rast in bil od nje spet čvrst,
ker mi tešilo je pričakovanje
jesenskih toplih ognjev plapolanje.

Jesenskih toplih ognjev plapolanje
v nalivu sonca in puhnenju zémlje
še zadnjo žalost iz srca mi jemlje,
veselo zdaj je moje upovanje.

Jesen zori poslednje nam plodove,
v goricah grozdje vsak dan bolj mehča,
ovilo zadnje cvetje je vrtove,
prijazno čas se s pašnikov smehlja.

Zdaj ne bi menjal z vinskimi več trsi:
življenje se naslanja mi na prsi,
jaz pa mu hvalo za bogastvo pojem.

In soncu kanil hvalnico sem peti,
ker v dežju žarkov, v zlatem dihu svojem
spet dalo mojim njuvam je zoreti.

Spet dalo mojim njivam je zoreti
jesensko sonce, ko topló avgust
poljub še dahnil zemlji je razgreti
in že poslovil se smejočih ust.

In tudi jaz v teh toplih, sončnih dneh
poljubil sem z nevesto se v razoru,
ko sem po dela trudu in naporu
jo pestoval na žuljavih dlaneh.

Natrgal zanjo v gozdu sem ciklame,
da bi povrnil ji za njen poljub,
ki se ko sveži med prelil je vame
in postoteril v mojem srcu up:
zaslutil sem, da skoro čas bo žeti,
ko s kmetom sem ostal med ajde cveti.

Ko s kmetom sem obstal med ajde cveti,
odložil s čela sem vse misli stare,
nobena žalost mi srcá ne tare,
odslej ne bo mi pretežkó živeti.

Povsod na njivah ajdov kruh diši,
ob sončni peki srcu je lepo,
vzel šop cvetov v drhtečo sem rokó,
tako ostal v razoru bi vse dni.

Tako bogat še nisemi bil nikdar,
nikoli mi še setev ni zorela,
nikoli prej me žena ni objela.

Hvaležen sem jeseni za njen dar
in ko čebel poslušam šepetanje,
na kašče mislim in na svoje panje.

Na kašče mislim in na svoje panje,
jesenska žetev skoraj me skrbi,
široki hrami bodo pretresní,
težkó mi bo vsegà nasuti vanje:

Ljubezni, ki srce je napolnila,
cvetov jesenskih, zrn in plodov,
ki že primášam jih zvečer domov —
preveč mi jih je njiva obrodila.

Presrečen že sedaj bi rad delil
sosedom dragim, potnikom na cesti
in znancem, ki že vidim jih prisesti.

Njej, ženi, pa vse ključé sem predal,
ko z njo ob ajdi, ko večer je pal,
pospravil sem pridelek s svojih njiv.

Pospravil sem pridelek s svojih njiv,
zdaj žitnice so polne, moji hrami
šibijo v dobrih vonjev se omami.
Še k mlinu ob potoku sem zavil:

spočiti težki kamni so kot novi,
le kam se je zasanjalo kolo?
Poslej bo teklo, pelo pod vodó
in vse po želji zopet bo njegovi.

Tako pri meni vse je zdaj domače:
na mizi javorjevi ajdov kruh —
povsod njegov prijazni vonjam duh,

ki brati se v majolki s tekočino.
Dovolj bo kruha, redkve in pijače —
v gorici sem pretočil novo vino.

V gorici sem preočil novo vino, ko se je v sodih sladki mošt prevrel; drhte sem trtam hvallnice odpel, ponudil žejnim ustnicam prvino.

In vse se je prevrelo tudi v meni, tropine v krvi so že blizu dna, po dolgih blodnjah bom ostal doma — očetni zemlji zvest, dobroten ženi.

Na pragu zidanice zdaj stojim in srcu o plodovih govorim.

Še hip in spet povrtnem se v dolino,

kjert sredi jablan, breskev, hrušk in sliv za zimsko burjo in za dni svino na novo krov domači sem prekrtil.

Na novo krov domači sem prekrtil, ki ga je vihra časa razmajala, zamenjal bruna, ki jih je ožgala, z opaži v stelah špranje zamašil.

Vse pajčevine v kotih sem omel, brebelil sobe, oknice in vrata, spet moja hiša je podob bogata, na mizi prt dobrika se mi bel.

Le rož jesenskih bi nabral še rad za rajne svoje, da bi mirno spali v domači zemlji, ki so zanjo pali,

ko jaz ves živ, prepoln vseh sil in nad pozabim njih izgube bolečino in vse povabim vas na ženitnino.

In vse povabim vas na ženitnino, orači polj, in vas, ljudje od stroja, dovolj je žuljev in dovolj je znoja, prisedite, pokusite novino,

ki so pridelale jo moje roke!

In vi — otroci, deklice in žene,

za vse so moje mize obložene,

za vse posode so dovolj globoke

in zvrthane, kot v srcu je ljubezen, ki nosil sem jo dolgo preko brezen slepečih upov in čez želje blazne,

zdaj pa sem spet doma jo spokojil.

Dokler posode vse ne bodo prazne, pri sebi zbrane bi vas rad gostil.

Pri sebi zbrane bi vas rad gostil in z vami o življenju bi govoril:

kako nemoč sem vse doslej tovoril na upógnjenih ramah, kako mečil

mi čas srce je, roke mi trdli,

kako po lužah sonca sem iskal,

potapljal se v bledečo luč daljav

in le pri zemlji upanje dobil.

Prezvest sem bil prividom svojih sanj,

zato me je življenje zapustilo

in nisem mogel več stopiti vanj.

Ko pa objubil spet sem zemlji dnino,

me je usišalo in nagradilo

s plodovi zemlje in srca žlathnino.

S plodovi zemlje in srca žlahnino
lahko mi je hoditi v nove čase:
življenja iščen radost in vedrino
in že zajemam z močno roko vase,

kjer so mi novi spevi dozoreli
za vse, ki trudijo se v dobri veri,
da spolnijo se upi jim stoteri,
ki so jih prejšnjim težkim dnem orel.

Že vidim srečo priti med ljudi
in vedno bliže slutim tisti dan,
ko bodo v eni hiši bratje vsi.

To vero v srcu sem obudil zanje,
ko na ozaral od prsti močan
z oči sem strgal si detinske sanje.

Z oči sem strgal si detinske sanje,
začelo me spoznanje je boleti;
ostal sem praznih, velih rok poleti,
preplitvo moje je bilo oranje.

Jesenskih toplih ognjev plapolanje
spet dalo mojim njivam je zoreti;
ko s kmetom sem obstal med ajde cveti,
na kašče mislim in na svoje panje.

Pospravil sem pridelek s svojih njiv,
v gortici sem preočil novo vino,
na novo krov domači sem prekrtil.

In vse povabim vas na ženitnino,
pri sebi zbrane bi vas rad gostil
s plodovi zemlje in srca žlahnino.

Jesen 1947.

Veš, da so stvari menjave?
Čas drobi celo pečine.
Le ljubezen skoz davnine
večne piše nam postave.

Ne preveč pričakovati!
Skromno pesem le zapojem
vam o tem, kar v srcu svojem
moraš slej ko prej spoznati.
Šel za nočnim sem pokojem
leč na pokošene trave,
pa dahnilo so daljave
kot otroku rahlo, nežno
mi v srce vprašanje bežno:
veš, da so stvari menjave?

Zvezde so z neba polzele,
za obzorji se gubile,
kaj vem, kje so utonile,
v zadnjem kriku onemele,
svoje stenje ugasnile.
Kaj na svetu ne premine?
Listaj kronike, spomine,
potopise in odkritja:
smrt teži stvari in bitja,
čas drobi celo pečine.

SRCU

O, noči, ko duh nemiren
sen odganja spred oči ti,
da ne moreš si počiti,
misi krog je preobširen!
Vedno nove pno se niti
v zemlje srž in visočine
kakor strune violine —
vse brez zvoka, brez odziva,
topla v srca se preliva
le ljubezen skoz davnine.

Krotko v prsih prebudi se
kakor misel dragocena,
nosi kot perot svilena
varno nas čez vse previse.
Ko ne veš ji še imena,
ajene nam dlani vonjave
skoz temine in motnjave
svoje nudijo sladkosti.
Si dojel že nje skrivnosti?
Večne piše nam postave.

(Poročno darilo)

Reklo je srce poetu:

»Če so prazne res vse sanje,
kaj nas vodi še po svetu?«
In odvrnil je: »Iskanje.

Mnogo sanjal sem na samem
brez oddiha, brez presledka,
zdaj na pot grem od začetka,
vendar sanj s seboj ne vzamem.

Vse minljivo je minilo,
misel pa je še ostala:
kar za večno bo spoznala,
me v življenju bo vodilo...«

VPRAŠALI BOSTE	
Vprašali boste	7
S PRVIH GRED	
Želja	11
Zimske noči	12
Ob milinu	13
Vprašanje	14
Samota	15
V dežju	16
Vse dehti	17
Mimogrede	18
Pipa	19
Večer ob trtali	20
Dekle med črešnjami	21
Ljubzen	22
Novo leto 1941	23
Štajerska vas 1941	24
Uspavanka	25
Mlada pota	26
Trudnost	27
Zalost	28
BALADA	
Balada 1—5	31
PO POTI	
Dalmatinska vas	43
Grobovi	44
Požgana vas	45
Obisk v Biogradu na moru	46
Večer v Polešniku	47
Drevo	48
Pomlad pod Velebitom	49
Tako se vračamo	50
Morda	51
Pastirski ognji	52
Zima v Liki	53
Noč pred Gospičem	54
Počitek	55

MANDLJEVI CVETOVI	
Mandljevi cvetovi I—V.	59
VRNITEV	
Na naših tleh	67
Mostovi	68
Na meji	69
Vstrajenje	70
Svobodni zemlji	71
ASTRE	
Astre	75
Razdvojenost	76
Spoznanje	77
Nocoj	78
Prisluhni, deklica	79
Se spomniš	80
Ujedanka	81
Pred zimo	82
Pomagal, žena	83
Predanost	84
Resignacija	85
Po dolgih dneh	86
Lepoti	87
ZALOSTINKE	
Na materinem grobu I—III	91
Gazele I—III	94
VENEC	
Venec I—XIV	99
Magistrale	113
GLOSA	
Glosa	117
SRCU	
Srcu	121

JOZE SMIT
SRCE V BESEDI

OSNUTEK ZA PLATNICE IZDELAL
JOZE CIHA

ZALOŽIL
SLOVENSKI KNJIŽNI ZAVOD
V LJUBLJANI

ZA ZALOŽBO
MILE KLOPČIČ

NATISNJENO NOVEMBRA 1950
V 1500 IZVODIH

TISKALA
TISKARNA »SLOV. POROČEVALCA«
V LJUBLJANI